

BUIGEN OF BREKEN

EEN VERHAAL DOOR
J. P. van der Maas Jr

HARDERWIJK, A. BERENDS.

BUIGEN OF BREKEN.

EEN VERHAAL VOOR JONGELIEDEN

DOOR

J. P. VAN DER MAAS Jr.

MET EEN GEKLEURD PLAATJE.

HARDERWIJK,
A. BERENDS.

DE GEBROKEN VAAS.

„Wat is er nu weer voorgevallen?“ vroeg mijnheer van Straten aan zijne vrouw, toen hij te huis kwam.

„Ja, wat is er voorgevallen,“ antwoordde zij, terwijl zij de tranen uit hare oogen wischte. „Het is altijd dezelfde geschiedenis met Frans. De jongen is niet te bewegen schuld te bekennen. Hij blijft hardnekkig ontkennen dat hij de porceleinen vaas, die op den schoorsteenmantel stond, gebroken heeft. Ik heb hem er over onderhouden, maar vruchteloos. Bekennen wil hij niet.“

„Het is allerongelukkigst met hem! Ik weet niet naar wien hij aardt. Zijt ge er zeker van dat hij de vaas gebroken heeft, lieve vrouw?“

„Ongetwijfeld! Er is niemand in de kamer geweest dan hij. Ik werd door Lina geroepen om eens even in de keuken te komen, Frans was binnen. Toen ik terug kwam, was hij verdwenen, en lag de vaas gebroken op den grond.“

„Hoe lang zijt ge in de keuken geweest?“

„Niet langer dan een kwartier.“

„Is er iemand binnen geweest in dien tijd, voor zoo ver ge weet?“

„Wel neen, lieve man! De beide meisjes waren naar tante Betsy. Frans was alleen binnen. Niemand kan het gedaan hebben, dan hij.“

„Dat dunkt mij ook. Waar is hij nu?“

„Nadat ik hem op den Heere gewezen had, die alles hoort en ziet, zeide hij eindelijk kortaf: „Ik heb het niet gedaan,“ en ging toen naar boven naar zijn kamertje.“

Mijnheer van Straten dacht over het gehoorde na. Hij

wist dat Frans een onbuigzaam karakter had, maar dat hij zich aan leugens schuldig maakte, had hij nog niet bespeurd. Het kwam hem vreemd voor, dat Frans, alleen in de kamer geweest zijnde, bleef ontkennen, daar toch geen sterveling het kon gedaan hebben, dan hij.

Frans was een tienjarige knaap, en de jongste der drie kinderen van mijnheer en mevrouw van Straten. Hij werd in de vreeze des Heeren opgevoed, maar de indrukken, die hij door de opvoeding verkregen had, hadden geen wortel geschoten, ze werden verstikt door de zonde. Frans was een hoofdige knaap.

Hij had ten gevolge van zijn onbuigzaam karakter, veel straf ondergaan; maar noch goede noch harde woorden hielpen.

De ouders baden in het verborgen tot den Heere om de bekeering van hun zoon. Zij waren er van overtuigd, dat de Heilige Geest alleen het hart vernieuwen kan, maar wendden alle middelen aan, welke hun ten dienst stonden, om hem zijn hoofdzonde onder het oog te brengen. Dat de ouders veel verdriet van Frans hadden, kunt ge wel begrijpen.

Na eenige oogenblikken zwijgens, sprak mijnheer van Straten:

„We moeten met liefde hem zijn gedrag onder de oogen brengen. Hij moet hier komen.”

Frans werd door den vader geroepen, en kwam naar beneden. Hij hoorde de vermaningen aan, sprak geen woord, maar stond onverschillig voor zijne ouders.

„Kind, kind! wat zal er van u worden. Uwe moeder heeft u reeds bestraft, ik heb u met liefde uw gedrag voor oogen gehouden, en daar staat ge als ging het u niet aan.

Bedenk Frans! dat ge u aan leugen hebt schuldig gemaakt. Gij zijt alleen in de kamer geweest, en de vaas ligt daar in duizend stukken op den grond.

Weet ge niet, jongenlief! dat de Heere u ziet, dat Hij weet, of gij waarheid spreekt of niet?

O, dat liegen is een groote zonde. Waarom niet openhar-

tig schuld bekend. Met opzet zult ge het niet gedaan hebben. Kom, Frans! beken en wij zullen u vergeven."

Frans bleef als een paal staan. Hij zag zijn vader aan, maar sprak niet.

Zijne moeder zeide: „Hooft ge niet wat vader zegt, Frans? Beken, en ge zult geen straf krijgen."

Frans bleef onbeweeglijk staan. Tranen stonden in zijne oogen, maar spreken deed hij niet.

„Kunt ge niet spreken, Frans?" vroeg mijnheer van Straten. Frans gaf geen antwoord.

„Ga naar uw kamertje, halstarrige jongen! en blijf daar tot ge geroepen wordt. Als ge zoo voortgaat en ouder wordt, zult ge de gevolgen ondervinden. Wat niet buigen wil moet breken," zeide mijnheer.

Frans gehoorzaamde en vertrok.

Boven gekomen, viel hij op een stoel neder. Hij was niet op zijn gemak. Hij gevoelde niet goed gehandeld te hebben. Hij had zijne ouders op hunne vragen beleefd moeten antwoorden, maar hij was te stijfhoofdig om te bukken. Hij meende gelijk te hebben, omdat hij overtuigd was niet schuldig te zijn aan de gebroken vaas. Dat was ook zoo. Frans was in dat opzicht onschuldig. De schijn slechts was tegen hem. Hoor, hoe het met de zaak gelegen was.

Hij had, toen Lina zijne moeder geroepen had, en deze naar de keuken was gegaan, de kamer verlaten.

De poes was, dewijl Frans de deur achter zich toegedaan had, in de kamer gebleven. Zij was op de schoorsteenmantel gesprongen en had de vaas omver geworpen. Zij was de schuldige, en Frans werd er voor gehouden.

Zoo gebeurt het wel meer in het dagelijksch leven dat de schijn tegen iemand getuigt. Veel blijft verborgen. Beschuldigt het geweten niet, en veroordeelt den schijn, hoe hard die beschuldiging zij, blijft het een troostvolle gedachte: De Heere weet alles.

Frans was geen leugenaar, maar een stijfhoofd.

Twee uren bracht hij in een pijnlijken toestand door. Nu eens was hij voornemens zich te verdedigen, wanneer zijne ouders hem riepen, dan weer voelde hij een stem in zijn binnenste, die hem toeriep: Ge hebt gelijk, waarom zoudt ge iets bekennen dat ge niet gedaan hebt?

Hij was in tweestrijd met zich zelve. Hij wilde een andere jongen worden, maar kon niet.

Weet gij, lezers! waarom hij niet kon?

Zijn hart moest vernieuwd worden. Frans was onbekeerd. Hij had wel leeren bidden: „Heere, bekeer mij!” maar het kwam niet uit de werkelijke behoefte des harten voort.

Daar hoort hij roepen. Zijn zusters Marie en Cato waren te huis gekomen. Zij hadden van tante Betsy vernomen, dat zij dezen avond bij mijnheer en mevrouw van Straten zou komen doorbrengen.

Tante Betsy werd gaarne gezien, niet omdat zij altijd iets meebracht, want als kinderen daarom veel van iemand houden, is het geen bewijs van ware liefde. Tante werd om haar aangenaam gezelschap bemind. Ze kon altijd wat nieuws vertellen, zoodat de lange winteravonden spoedig voorbijvlogen.

Frans kwam beneden. Het blijde nieuws werd hem meegegeeld; ook hij mogt des avonds tegenwoordig zijn, mits hij schuld bekennen wilde. Hij had tot na den maaltijd zich te bedenken.

Onder gezellig gesprek was het etensuur spoedig geslagen. Frans was vlug en spraakzaam. De ouders dachten, nu zal hij wel bekennen, maar niettegenstaande de liefderijkste woorden, was Frans niet te bewegen.

„Gij zijt een onbeschaamde jongen. Waarom antwoordt ge vader en moeder niet?” zeide Cato.

„Omdat ik het niet gedaan heb,” hernam hij.

„Niet gedaan, Frans! Foei! dat ge een stijfhoofd zijt, is al erg genoeg, maar een leugenaar, dat had ik niet van je gedacht,” merkte de vader aan:

„Vader! Ik heb de vaas niet gebroken. Geloof mij.”

„Dat gaat te ver. Ga naar boven; als tante komt zal ik

haar vertellen waarom gij hier niet zijt.”

Zonder een woord te spreken, maakte Frans rechtsomkeert, en ging naar zijn kamer.

Boven gekomen, weende hij bitterlijk.

Tante Betsy kwam; zij vernam de geschiedenis, beklaagde de ouders en bracht Frans een bezoek op zijn kamertje. Had hij naar tante willen hooren, dan zou het nog wel met hem in orde gekomen zijn, maar hij bleef onverzettelijk, totdat eindelijk de goede vrouw hem verliet.

Onrustige uren werden door hem doorgebracht. Des nachts kon hij niet slapen, en toen hij eindelijk tegen den morgen insluimerde, had hij allerlei akelige droomen, die hem verontrustten.

Met schrik werd hij wakker. Het was dag. Hij kleepte zich aan, toen hij geroepen werd, ging naar beneden, groette zijne ouders, en zette zich met de huisgenooten aan het ontbijt.

Over de vaas werd niet meer gesproken. Frans had zijne straf ondergaan, en daarmee was het uit.

Nadat mijnheer van Straten een hoofdstuk uit Gods Woord gelezen en gedankt had, ging Frans naar school.

2. DE AFGEKEKEN SOM.

et was nog een kwartier vóór het schooluur een aanvang nam.

Op het plein voor de school speelden de kinderen naar hartelust. Ze verveelden zich niet en vandaar dat de tijd spoedig voorbij snelde.

Frans van Straten deed met de andere jongens dapper mee. Maaraan alles komt een einde. De onderwijzer tikte aan de glasruiten ten teeken dat de schooltijd aangebroken was.

Het spel werd onmiddelijk gestaakt; de schooljengd ging naar binnen en ieder zette zich op zijn plaats.

De onderwijzer, een man van ruim dertig jaar, die met hart en ziel de belangen van het onderwijs behartigde, ging voor in het gebed. De kinderen zaten eerbiedig met gesloten oogen, tot het gebed gedaan was.

De meester had hen eerbied voor Gods alomtegenwoordigheid ingeprent. Het bidden is een spreken met den Alleroogsten, waarbij de oogen moeten gesloten worden. Onder het gebed rond te zitten kijken, of op de ellebogen te leunen, is zeer oneerbiedig.

De school, waarover we spreken, was een christelijke school. Waarom werd zij zoo genoemd?

Omdat daar over den Heere Jezus als den liefderijken Kindervriend gesproken werd.

Dit deed ook de heer van der Biezen.

Na het morgengebed, vertelde hij een half uurtje uit den Bijbel en lazen de kinderen ieder een vers, dat door den meester verklaard werd.

Het is een groot voorrecht voor kinderen op zulk eene school te gaan, waar de onderwijzer een man is, die den Heere heeft leeren kennen en zijne leerlingen op dien Heiland wijst.

Het half uurtje was verstreken. Nu werden de leien en griffels voor den dag gehaald door de eene, de schrijfboeken door de andere klasse, terwijl een derde de leesboeken uitpakte.

Mijnheer van der Biezen hield in alles orde. Iedere klasse wist geregeld zijn werk. Was de eene partij bezig met lezen dan rekende of schreef de andere. Zoo wistek wat hij doen moest.

„Orde is het halve werk,” had meester meer dan eens gezegd. Onder de leerlingen hebben we onzen Frans wel opgemerkt, niet waar?

De onderwijzer kende hem wegens zijn onbuigzaam karakter. Dikwerf had hij met zijne ouders over hem gesproken. Gaarne had hij gezien dat Frans van zijne stijfhoofdigheid

mocht genezen worden, maar hij was er van overtuigd dat alleen Gods genade dat doen kon.

De geschiedenis met de vaas had hij vernomen, maar sprak er niet over.

De klasse, waarin Frans zat, was aan de beurt van lezen. Nu trof het juist, dat in de les over de hardnekkigheid werd gehandeld. De meester vroeg den leerlingen of zij het gelezene goed verstaan hadden, en deed eenige vragen.

Frans luisterde aandachtig. Hij hield veel van den onderwijzer en deze van hem.

Op de vraag: Kan van een stijfhoofdig kind gezegd worden dat het den Heere Jezus lief heeft? werd over het algemeen een ontkennend antwoord gegeven.

Frans keek voor zich.

Een andere vraag luidde: Als iemand beschuldigd wordt van iets, dat hij niet gedaan heeft, mag hij dan een hoofd toonen? hierover liepen de antwoorden uit een. Die vraag stond Frans wel aan. Hij was immers onschuldig aan de gebroken vaas, en was nieuwsgierig wat de meester zeggen zou.

Deze sprak: „Wat de eerste vraag betreft, moet ik zeggen dat een stijfhoofdig kind, zoo lang het geen berouw over zijne zonde toont, en den Heere ernstig bidt om een nieuw hart, onmogelijk Hem kan liefhebben.

Wat de tweede vraag aangaat moet ik dit aanmerken. Het is alles behalve aangenaam van iets beschuldigd te worden dat men niet gedaan heeft, maar daarom is het niet geoorloofd hoofdig te worden.

Wanneer we beschuldigd worden, en we zeker van onze onschuld zijn, is het het beste den Heere te bidden, dat die onschuld aan den dag komt. Gebeurt dat ook niet, dan weet de Hartenkenner het toch; dat is genoeg.

Wordt men gevraagd, dan is het plicht naar waarheid te antwoorden, maar niet om door hoofdigheid zich te laten vervoeren, daardoor maakt men de zaak veel erger, veroorzaakt ouders, vrienden of den onderwijzer verdriet, zich zel-

ven onaangenaamheden en straf, maar bovendien bezondigt men zich tegen God.

Ik heb jongelieden gekend, die door hun onbuigzaam karakter het leven hunner ouders verbitterd, zich zelven groot nadeel berokkend, en een allertreurigst einde gevonden hebben. Weest daarom gewaarschuwd.

De boom, die niet buigt, moet breken."

Frans had met belangstelling naar de woorden van den onderwijzer geluisterd. Hij vatte het voornemen op, niet meer stijfhoofdig te zijn, maar hij deed het in eigen kracht, het bracht hem niet met ootmoedig gebed tot den Heere om kracht en genade.

De ondervinding leerde maar al te duidelijk, dat hij zich met ijdele beloften gevleid had.

Nu was de rekenles aan de beurt. De meester had een tiental sommen op bord geschreven, die op de lei uitgerekend moesten worden.

Frans had er een paar gemaakt; maar kon bij de vierde niet voort. Welke moeite hij ook deed, hij kon de moeilijke som niet maken. Hendrik, die naast hem zat, was reeds met de laatste bezig, toen Frans nog aan de vierde zat te tobben.

Hij werd boos, veegde de cijfers uit, begon weer van voren af aan, maar het wilde niet vlotten.

Hendrik was met zijn werk klaar, en vroeg den meester zich even te mogen verwijderen.

Dit werd hem toegestaan. Inmiddels nam Frans stilletjes de lei van Hendrik, keerde haar om, schreef de som af, keerde daarop de lei weder om, en werkte voort of er niets gebeurd was; maar de meester had het gezien.

Toen nu de voorstellen nagezien werden, bleek het dat Frans ze allemaal goed had. Hendrik had de laatste som fout, de andere jongens hadden er meer dan een, die niet goed waren.

„Frans van Straten heeft ze allen goed," zeide meester, „maar ik heb gezien dat hij afgekeken heeft."

Dat stond onze maat in het geheel niet aan. Hij werd

zoo rood als bloed; zoo nijdig als een spin. Hij smeed zijn lei tegen den grond, gaf Hendrik een stoot met zijn arm en ging met den elleboog onder het hoofd zitten.

„Wat scheelt er aan, Frans? Waarom werpt ge uw lei tegen den grond? Waarom geeft ge Hendrik een stomp, die u niets gedaan heeft? Wilt ge wel eens spoedig dien elleboog onder uw hoofd wegnemen,” zeide de meester.

Frans sprak niets, maar bleef in dezelfde houding zitten.

„Hooft ge me niet, Frans! Geef mij antwoord. Ik vraag het niet weer.”

Frans gaf geen geluid.

„Jongen, jongen! Weet dat de Heere uw gedrag ziet. Zoo aanstonds hebben we van een onbuigzaam karakter gelezen, nu toont ge weder dat die les u niet ter harte ging. Denkt ge dat de Heere zulke handelingen niet ziet?”

Nog altijd zat Frans met den elleboog onder het hoofd.

„Wanneer ge niet gehoorzaam wilt zijn, moet ik u straffen, hoewel het mij leed doet. Foei! Ge zijt een hoofdige knaap!”

De liefderijke woorden van den onderwijzer maakten geen indruk op Frans. Hij geleeke een steenen beeld. Daar hij niet bukken wilde, volgde de straf.

Frans bleef even hoofdige op school, zooals we gezien hebben, als hij te huis was geweest.

Hij kwam niet te huis om te eten. Zijne ouders werden weldra gewaar wat er met hem was voorgevallen. Het deed hun smartelijk aan.

Bij vernieuwing steeg het gebed tot den Almachtige, die het hardnekkigste hart verteederen kan.

Toen Frans zijn strafwerk voltooid had, stelde de onderwijzer hem met korte woorden de noodlottige gevolgen der hardnekkigheid voor, drong bij hem aan den Heere om vergeving te bidden, drukte hem welmeenend de hand, waarop Frans naar huis ging.

Schuld bekennen deed hij niet. Berouw toonen over zijn gedrag evenmin.

Lezers! Frans zij u tot waarschuwing. Hebt ge iets misdreven, bekent schuld, weest niet hoofdig. Staat u iets niet aan, verdraagt het met geduld, wederstreeft niet, daardoor bezondigt ge u grootelijks. Bidt dat de Heere u een buigzaam hart geve, dan zult ge bemind en geacht worden bij de menschen en u voor vele moeilijkheden vrijwaren.

3. DE NUTTIGE LES.

cht weken zijn voorbij gesnel, sinds we Frans op de school ontmoetten.

Is hij in dien tusschentijd veranderd?

Niet het minste. Nog altijd is hij dezelfde koppige jongen. Goede woorden noch ernstige vermaningen, zachte noch strenge straf brachten eenige verandering in zijn onbuigzaam karakter.

Het scheen of de gebeden der ouders niet verhoord werden. Wanneer alles stond aangeteekend wat van hem gezegd kon worden, zou er een geheel boekdeel mede gevuld kunnen worden.

Mijnheer en mevrouw van Straten waren bij oogenblikken bezorgd voor hun kind. Wie zou na hun dood hem op zulk een liefderijke wijze dragen als zij deden? Wie zou met zijn stijfhoofdige karakter geduld hebben? Zij vreesden voor de toekomst, maar verdubbelden het gebed tot Hem, die hartveranderende genade geven kan. Dat was hun eenige troost.

Op zekeren dag dat hij weer zijn hoofd getoond had, en naar zijn kamertje verwezen was, kwam er uit de Oost tijding van een broeder van mevrouw, die daar als kolonel zijn pensioen had gekregen, dat deze het voornemen had opgevat, speedig naar het vaderland te komen.

De huisgenooten, en mevrouw niet het allerminst, waren zeer verblijd.

Frans vernam die tijding eenige uren later, maar toonde zich zeer onverschillig.

Hij was nog niet in de beste luim om in de algemeene blijdschap te deelen. Hij veranderde evenwel, toen de komst van den kolonel op handen was.

Eindelijk brak de lang verwachte dag aan. Oom kwam, Frans was buitengewoon vlug.

Een paar dagen later zat het huisgezin met oom rondom de theetafel. Oom zou volgens belofte iets vertellen uit den tijd, toen hij in de Oost was.

Frans was recht in zijn schik.

Of oom hem reeds had leeren kennen?

We weten het niet, maar dat is zeker waar, dat het volgende verhaal den knaap goed deed, en het den Heere behaagde hem van zijne hoofdigheid te genezen.

Oom vertelde:

„Het zal nu zoo ongeveer een jaar of drie geleden zijn, toen op een schoonen zomermorgen kapitein G. mij bezocht. Zijn bezoek gold een soldaat, die door zijn onbuigzaam karakter een en andermaal gestraft was geworden, maar zijn hoofd niet buigen wilde.

De kapitein had innig medelijden met dien dwaashoofd, en verzocht mij als kolonel hem eens op een christelijke wijze onderhanden te nemen.

Hij meende, daar ik als een ijverig christen bekend stond, dat ik middelen zou weten aan te wenden om den soldaat het dwaze van zijn handelwijze te doen zien en hem te bewegen zijn hoofd te leeren buigen.

Het kwam mij in het eerst wel wat vreemd voor, dat een kapiteit zooveel belang stelde in het lot van een soldaat. Dit raadsel werd spoedig opgelost.

Die soldaat was iemand van aanzienlijke familie, wiens ouders goede bekenden van den kapitein waren. In zijn jeugd had die soldaat zijne ouders veel verdriet aangedaan door zijn stijfhoofdig gedrag.

Gedurig werd hij daarover door hen onderhouden, maar te vergeefs. Nadat hij de school verlaten had, werd hij op

een koopmans kantoor geplaatst.

In den eersten tijd ging het goed, maar eindelijk openbaarde hij zijn onbuigzaam karakter. De patroon had zoo veel geduld niet als zijne lieve ouders; daar de knaap niet bukken wilde, werd hij ten slotte weggezonden. Dat gebeurde evenzoo bij andere patroons, bij wie hij werkzaam was, zoodat hij ten lange leste nergens meer terecht kon.

Wie wil ook een hoofdfig jongeling in zijn dienst hebben? Noch de liefderijkste vermaningen van den vader, noch de tranen zijner lieve moeder oefenden op hem eenigen invloed uit.

Daar hij nu veel ledigen tijd had, geraakte hij in gezelschap van slechte en ondeugende knapen. Deze verleidden hem. Hij maakte schulden, wist op het laatst niet meer wat te doen; terugkeeren en zijne ouders om vergeving vragen, daartoe was hij te eigenzinnig, zoodat er niets voor hem overbleef dan dienst te nemen naar de Oost.

Dat zijne ouders daaronder bitter leden, behoef ik u niet te zeggen.

Maar onze jongeling had buiten den waard gerekend. Onder dienst wordt de tucht stipt gehandhaafd, daar komt geen willen of niet willen te pas. Wordt iemand gestraft, hij mag niet tegen spreken, maar moet wat hem opgelegd wordt dragen; daarna kan hij zijn beklag indienen. Dat was in strijd met zijn karakter, waarom hij dan ook menigmaal streng gestraft werd.

In plaats van zich te buigen, verzette hij zich tegen zijn overheden, waarom hij naar een strafbataljon gezonden werd. Nog kwam hij niet tot inkeer.

Verder deelde de kapitein mij mede, hoe bitter bedroefd zijne ouders waren, toen zij die tijding vernamen. Zij hadden hun zoon, niettegenstaande hij hun veel verdriet had aangedaan, toch nog lief.

De moeder stierf niet lang daarna van hartzeer.

De vader was ontroostbaar over het verlies zijner dierbare levengzellin en kwijnde langzamerhand weg. Dat had de ondeugende knaap op zijn geweten.

De kapitein had hem een en ander medegedeeld, hij had hem zijn gedrag voor oogen gehouden, hoe hij door zijn onbuigzaam karakter zijn ouders den dood aangedaan en zich zelve een ellendig lot op den hals gehaald had. Op het vernemen van den dood zijner ouders, barstte hij in tranen uit en beloofde beterschap, maar van de belofte kwam niet veel.

De kapitein, ten einde raad, riep mijne hulp in, om nog een laatste poging te beproeven.

Ik liet den beklagenswaardigen soldaat bij mij komen, wees hem op zijn toestand, hoe gelukkig hij weleer in den huiselijken kring geweest was en nog had kunnen zijn, en hoe nu; — sprak met hem over de vreeselijke zonde en de gevolgen, en hoe zijne hoofdigheid van alles de schuld was.

Hij hoorde mij aandachtig aan, beloofde ook mij beterschap, maar helaas! het kwam er niet toe.

Zes weken daarna, werd hij door een sergeant over een kleinigheid, welke hij verzuimd had, gestraft.

In plaats van die straf te ondergaan, verzette hij zich, werd driftig en gaf den sergeant een klap in het aangezicht. Deze maakte daar rapport van. Onze jongeling werd voor den krijgsraad geroepen, en veroordeeld, wegens vergrijp tegen zijn wettige meerderheid, tot den kogel, dat wil zeggen, hij werd veroordeeld om doodgeschoten te worden.

Hij hoorde zijn vonnis bedaard aan.

Alle pogingen door den leeraar in het werk gesteld om hem tot inkeer te brengen, evenmin als de treffendste woorden hem, bij het naderen van den dood, ernstig toegesproken, hadden eenigen indruk op hem gemaakt. Hij bleef in zijn hardnekkigheid volharden.

Het vonnis werd over hem voltrokken.

Dat voorval maakte een diepen indruk op mij.

Arme jongeling! Zoo de eeuwigheid in te gaan. Welk een ontzettende gedachte!"

Hier eindigde oom zijn verhaal.

Frans had met de grootste belangstelling geluisterd. Hij

zag in het verhaal van oom de gevolgen waartoe een onbuigzaam karakter iemand brengen kan.

De Heilige Geest had zijne oogen geopend.

Hij schaamde zich over zijn gedrag, maar niet om openlijk en oprecht schuld te belijden.

Hij kon zich niet langer bedwingen, de tranen biggelden langs zijne wangen, hij zag zijne ouders aan met een smee-kenden blik, waarin te lezen stond: „vergeef mij;” viel beiden om den hals, bekende in tegenwoordigheid van oom en zijne zusters zijne zonde, verzocht hen om vergeving en om voor hem te bidden dat de Heere zijn voornemen met Diens zegen bekrachtigen en hij standvastig blijven mocht.

Daaraan werd, gelijk ge begrijpen kunt, voldaan. Frans was een andere jongen geworden.

Mijnheer en mevrouw van Straten schreiden van blijdschap, zij drukten Frans een kus op de lippen. Cato en Marie omhelsden hun broeder, oom drukte hem de hand, en was verheugd het werktuig in Gods hand te zijn geweest om Frans van zijn kwaal te genezen.

Die dag was een onvergetelijke voor geheel het gezin. Niet alleen een stil, maar een openlijk dankgebed rees tot den troon der genade op voor de redding van Frans. Want de Heere alleen komt de eer toe, wanneer een zondaar zich bekeert en van zijn dwaling terugkeert. Wel gevoelde Frans nu en dan een neiging in zijn binnenste, die hem tot hoofdigheid aandreef, maar als hij aan het verhaal van oom dacht, was het zijn bede: „Heere! bewaar mij! Leer mij mijn zondige neiging te bedwingen, geef mij daartoe kracht en genade.”

Nu verstond hij wat vader zoo menigmaal gezegd had: *„die niet buigen wil, moet breken.”*

Jeugdige lezer of lezeres! Hebt ge onder het lezen van dit verhaal in een spiegel gezien?

Het zij u tot waarschuwing uw hoofd te buigen, eer ge de gevolgen der hoofdigheid zult moeten ondervinden.

De Heere heilige het gelezene aan uw gemoed.

VADERS NALATENSCHAP.
EEN VERHAAL
DOOR
J. P. VAN DER MAAS J^r

Met geïllustreerd omslag.

